

бѣхъ у дома ѱ; п ако п да бы оѣщала такъвази страсть за копто да скърби, мож да вы увѣря че я утѣшихъ.

— Внимавайте на думьтъ си, пріятелі! пое Панса; вый не познавате че Клодій наприга сичкытъ си силы за да запади една свѣщъ въ кщата на Діомеда? че тѣзи свѣщъ вече гори, п че скоро ще свѣтне блѣскаво на олтаря на Хименея?

— Да го повѣрвамъ ли? извика Лапидъ, Клодій да са ожени! не е възможно!

— Не са свѣнп, отговори Клодій. Дъртытъ Діомедъ толкози е послѣпѣлъ отъ желаніе да види дщера си супруга на единъ патрицій што много злато ще жертвува, а азъ, да видите! не ще го заключъ въ сжиджкъ. Обсвивамъ че прекрасенъ ще бже за другарьтъ на Клодія деньтъ, въ който той са ожене за една наслѣдница.

— Право ли казашъ? извика Лапидъ: нека прочее испраздниаъ по една чаша за здравіето на прекрасната Юлія!

Когато на веселата вечеря у Лапида ставаше такъвози, обыкновенно на развратната онѣзи епоха, събрание, което преди еднѣтъ вѣкъ бѣ зело подобно направленіе въ най развратнытъ парижскы *Кржюве*, друга съвършенно противоположна сцена са о варяше прелъ очитъ на прискърбныи момъкъ, Главка.

Подиръ произнасяньето на осжиданьето, не му са позволи вече да остане въ услужливата кщца Салуствія, единичкѣи му въ бѣдствіето останалъ пріятель. Стражытъ го преведохъ прѣзъ пазаря, и тамъ са спрѣхъ прелъ едны малкы врата до храма на Зевса, копто п днесъ може да види който иска. Вратата са отворяхъ тѣй што само полувината на прага бываше свободна съкоги. Презъ тѣсныя този входъ введохъ узника и като му оставихъ тамъ хлѣбъ и стомяна съ вода оставихъ го въ тьмата, и, какъто той си въображаваше, съвѣтъ самичакъ. Толкози противоположно и нечаяно гостетъ измѣненіето на щастіето, што отъ веселыя върхъ на младытъ му радости и на любовьта той падаж на дъното на обезчестяваньето и са намѣри въ навечеріето на страшна и безчеловѣчна смъртъ, и заради туй едва можаше, горкійтъ! да са увѣри че бѣдствіето му не е измама на нѣкой ужасенъ сънъ. И истинно е че силнытъ му организмъ надни дѣйствието на отров та, отъ кнто по добра честь бѣше пилъ малко, какъто видѣхъ ѱ, и пакъ бѣ са възвѣржалъ на чувствата си и на ума си, но оставаше му еще едно разслабленіе една мѣгла която забуляше отъ части мыслнѣи му. Но природното му мжжество и неотдѣлимото благодарство на еллинската му душа го поддържахъ като надвивахъ съко недостойно униженіе въ него